

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΜΗΝΙΑΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή } Έτησ. Δρ. 6
 } Έξωτ. 10

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΙΤΑ 50

Αί Συνδρομαί άρχονται την 1 Δεβρίου ή την 1 Ιουνίου έ. έ.

ΕΤΟΣ Ε'—ΑΡΙΘ. 1 και 2

ΙΟΥΝΙΟΥ και ΙΟΥΛΙΟΥ 1921

ΑΘΗΝΑΙ, Όδός Νίκης 11—Άριθ. τηλ. 9-97

ΤΟ ΝΕΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Σ. Ε. Π.

Έχοντες ύπ' όψει τό από 31 Μαρτίου 1919 Νομοθετικόν Βασ. Διάταγμα «περί τροποποιήσεως του νόμου 1066 περί Σώματος των Έλλήνων Προσκόπων», Προτάσει του ήμετέρου Έπουργού των Έκκλησιαστικῶν και της Δημοσίας Έκπαιδεύσεως διορίζομεν μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Σώματος των Έλλήνων Προσκόπων διά μίαν τριετίαν,

1) την Α. Β. Υ. τόν Διάδοχον Γεώργιον. 2) Σπ. Ε. Στάην. 3) Φ. Α. Γεωργαντάν. 4) Θεόδ. Σκούφον. 5) Μ. Μίνδλερ. 6) Άθ. Λευκαδίτην. 7) Φιλ. Καρβελάν και 8) Χρήστον Πράττικαν, προταθέντας υπό του Έπουργ. των Ναυτικών.

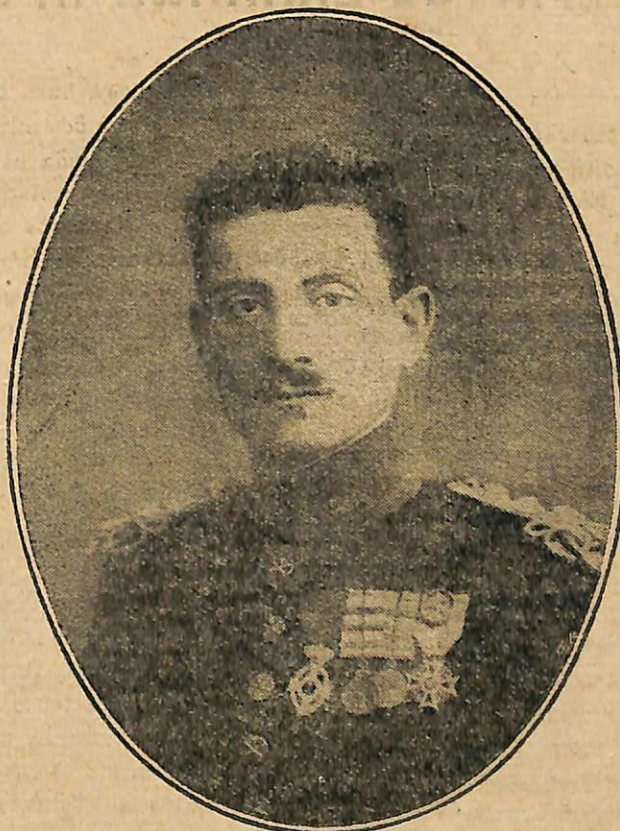
9) Μιχ. Γούδαν, Έπιτομίαρχον και 10) Ι. Μπούμπουλην, Άντιπλοίαρχον, προταθέντας υπό του Έπουργείου των Ναυτικών.

11) Στεφ. Γεννάδην, Άντιστρατήγον. 12) Ίω. Κορδέλλαν, Συνταγματάρχην του Ίπλικού. 13) Γεωργ. Κίτσον Ταγματάρχην του Πεζικού. 14) Αεωνίδαν Πιτέρην, Λοχαγόν Έλικού Πολέμου και 15) Ε. Μπαλτατζήν, Έπιτομίαρχον, προταθέντας υπό του Έπουργείου των Στρατιωτικών.

Είς τόν αυτών ήμέτερον Έπουργόν ανατίθεται η δημοσίευσίς και ή εκτέλεσις του διατάγματος τούτου. Έν Κορδελιῷ Σμύρνης 15 Ιουνίου 1921.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.

Ό Έπουργός Θ. Ζαΐμης

Ο ΓΕΝ. ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ Σ. Ε. Π.

ΛΟΧΑΓΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ Α. ΠΤΕΡΗΣ

Άποστόλου προέδρ. Κοινόν., Α. Χουβερδά, Στ. Μαυροματοπούλου και Α. Βαβέσου. Συγκρότησις Τ. Π. Σ. Κρίβας και διορισμός ως ιδρυτικών αυτού μελών των κ. κ. Χρ. Οικονόμου, Ίω. Ρόπκα, Γ. Λιλικάκη και

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Σ. Ε. Π.

Διορισμός του επιθεωρητού κ. Μπήτα ως Π. Ε. Δυτικής Θράκης.

Συγκρότησις Τ. Π. Σ. Σηλυβρίας και διορισμός ως ιδρυτικών μελών αυτού των κ. κ. Έκάστοιτε Έποδιουκητού, Μητροπολίτου, Γ. Βασιλειάδου και Θρ. Κοκκώλη.

Διορισμός του Άρχηγού 10ης ομάδος Φωκ. Πάππαρη προς διδασκαλίαν των τραυματιοφορέων.

Διορισμός ως Τ. Ε. Πειραιώς του κ. Γ. Τομπάζη και ως έπόπτου των ομάδων του Άρχηγού εκπαιδευτού κ. Χοροῦ.

Συγκρότησις Τ. Π. Σ. Καρλοβάσου και διορισμός ως ιδρυτικών αυτού μελών των κ. κ. Γ.

Χρ. Γιάγκου. Ἀπονομή διπλώματος Α. Ο. Ρεθύμνης εἰς τὸν κ. Σεβ. Κασιμάτην.

Ἀπονομή διπλώματος Ὑπαρχηγοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἀττικοβοιωτίας εἰς τὸν κ. Ἀθ. Σταμίρην.

Γίνεται δεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ προέδρου Τ. Π. Σ. Καρλοβασίου κ. Κ. Πανέρη καὶ τοῦ ταμείου τοῦ αὐτοῦ Συνδέσμου κ. Στ. Νικολάου.

Ὁσαύτως γίνεται δεκτὴ ἡ παραίτησις τοῦ προέδρου Γεω. Ἐπιτροπῆς Κερκύρας κ. Γ. Στεφανίδη.

Ἀπονομή διπλώματος Α. Ο. Ναούσης εἰς τὸν κ. Α. Οἰκονομίδην.

Συγκρότησις Τ. Π. Σ. εἰς Ρέθυμνον καὶ διορισμὸς ὡς ἰδρυτικῶν αὐτοῦ μελῶν τῶν κ. κ. Μανουσάκη, Μ. Πρεβελάκη, Ρολόγη, Ι. Ἀθανασιάδη Στ. Δραμάκη καὶ Σ. Σπυριδάλλη ὡς καὶ διορισμὸς ὡς Τ. Ε. τοῦ κ. Στ. Μαρκιανοῦ.

Ἀπονομή διπλώματος Α. Ο. Δράμας εἰς τὸν κ. Γ. Παπαγεωργίου.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

3η ὁμάς Ἀθηνῶν.

Μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐξετελέσθη ἡ προκηρυχθεῖσα πρώτη μεγάλη ἐκδρομὴ τῆς 3ης Ὁμάδος Προσκοπῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν Εὐβοίαν. Ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Μαλακάσας, μέχρι τοῦ ὁποῦ μετέβησαν σιδηροδρομικῶς οἱ πρόσκοποι ἐξεκίνησαν τὴν 9ην π. μ. τῆς 27 Ἰουνίου ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰ. Ἀρχηγοῦ των κ. Μ. Μίνδλερ καὶ τῶν ὑπαρχηγῶν Γ. Μίνδλερ καὶ Ἀθαν. Σταμίρη. Μετὰ μικρὰν ἐπισταθμίαν ἐν Μήλεσι, ὅπου ἔλαβον τὸ πρόγευμά των, ἐφθάσαν περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν Σκάλαν Ὁρωποῦ, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ ὠριαίαν ἀνάπαυσιν δι' ἰστιοφόρων διεπεραιώθησαν διὰ τῶν ὄροσερῶν ρευμάτων τοῦ Εὐβοϊκοῦ κόλπου εἰς Ἐρέτριαν. Αὐτόθι ἔλαβον τὸ λουτρόν τῆς ἡμέρας, κατήρισαν τὸ στρατόπεδόν των εἰς τὴν εὐάερον παραλίαν τῶν ἀλωνίων καὶ ἤρχισαν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαίων ἑρειπίων, τοῦ ναοῦ, τοῦ γυμνασίου καὶ λοιπῶν ἀρχαίων τόπων.

Μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας τοῦ στρατοπέδου μετέβησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς πολίχνης διὰ τὴν ἑσπερινὴν προσευχὴν. Ἐἶτα ἐν τῷ στρατοπέδῳ διενεμήθη τὸ ἑσπερινὸν δεῖπνον καὶ ἐπικολούθησεν ἡ κατάκλισις ὑπὸ τὰ ἀντίσκηνα, εὐεργετικὴ μετὰ τὴν κίνησιν δλοκλήρου τῆς ἡμέρας.

Τὴν ἐπομένην μετὰ τὸ πρωῖνὸν βόφημα διελύθη τὸ στρατόπεδον, ἀνέλαβον οἱ Πρόσκοποι τὰ ἐφόδια των καὶ τὴν 9ην πρωῖνὴν ἐπανάλαβον τὴν πορείαν διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ Κύμης - Χαλκίδος. Ἡ πρώτη ἐπισταθμία ἐγένετο εἰς τοὺς μετὰ τὴν Ἐρέτριαν κήπους, ὅπου ἐγεύθησαν τὰ γλυκὰ εὐβοϊκὰ πεπόνια. Τὴν 9ην π. μ. εἰσήρχοντο εἰς τὴν μεγάλην κωμόπο-

λιν τῶν Βασιλικῶν, ὅπου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν νὰ προγευματίωσι μετὰ τὸ δι' αὐτοὺς παρασκευασθὲν πρόγευμα ἀπὸ μακαρονάδα μετὰ ἄγνον βούτυρον καὶ τυρὸν Εὐβοίας καὶ ψητὸ κατσιακίκι δρεκτικώτατον καὶ χαρταστικώτατον. Μετὰ τὴν ὑπὸ τὰς παχυσίους ἐλάϊας ἰδιωτικοῦ κτήματος ἀνάπαυσιν ἀνεχώρησαν τὴν 9ην π. μ. διὰ μέσου τῶν σκιερῶν κήπων, ἔλαβον τὸ δεύτερον λουτρόν τῆς ἐκδρομῆς εἰς τὸν Ἀγ. Στέφανον καὶ τὴν 9ην μ.μ. εἰσήρχοντο εἰς τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος, ὅπου ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς οἱ Πρόσκοποι τῆς Ὁμάδος Χαλκίδος μετὰ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἰδρύσαντα αὐτὴν καὶ παρκαθερίζοντα αὐτόθι ῥέκτην Ἀρχηγὸν καθηγητὴν κ. Μακρῆν, ὁ ὁποῖος καθ' ὄλην τὴν ἐν Χαλκίδι διαμονὴν των ὑπῆρξεν ὁ εὐγενὴς ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος.

Ἡ στρατοπεδία ἐν Χαλκίδι ἐγένετο ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐν τῇ κήπῳ τοῦ Γυμνασίου, εὐμενῶς ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου κ. Γεωρ. Κουροπούλου παραχωρηθείσης τῆς πρὸς τοῦτο ἀδείας. Τὸ δὲ γεῦμα παρετέθη εἰς τὴν κεντρικὴν πλατείαν καὶ ἐν τῇ ξενοδοχείῳ Λεμπέση, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνετέθη ἡ παρασκευὴ τοῦ γεύματος καὶ δείπνου λόγῳ τοῦ ὅτι ἕνεκα τῶν συνθηκῶν τοῦ στρατοπέδου ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐν αὐτῷ παρασκευὴ συσσιτίου.

Αἱ ἀρισταὶ ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας οἱ Πρόσκοποι ἀπέφεραν ἐκ τῆς φιλοξένου Χαλκίδος δὲν περιγράφονται εἰς τὰ στενὰ ὄρια τοῦ κεφαλαίου τούτου. Τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτὸς διήλθον εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Μακρῆ διοργανωθέντα θαλάσσιον περίπατον, μετ' ὃν μετέσχον τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς ἀναγγελθείσης περὶ τὸ μεσονύκτιον νικηφόρου προελάσεως

τών στρατευμάτων μας και της καταλήψεως του Γενή Σεχέρ.

Τὴν ἐπομένην ἤρχισαν μὲ λουτρὸν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Εὐρίπου, ἐπίσκεψιν τῶν ἀξιοθεάτων τῆς πόλεως και τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ καθηγητῆς κ. Θεόδ. Σταυρόπουλος εὐηρεστήθη νὰ ἐξηγήσῃ δι' εὐφραδοῦς διαλέξεως τὰ περὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἀρχαίων εὐρημάτων.

Περὶ τὴν ἑσπέραν και ἀφοῦ πρὸς ἀποχαιρετισμὸν ἐπεσεκέφθησαν τὴν Λέσχην τῶν Χαλκιδίων συναδέλφων των, συνοδευόμενοι ὑπὸ τούτων ἐφωτογραφήθησαν ἅπαντες ἐπὶ τῆς Γεφύρας τοῦ Εὐρίπου, μεθ' ὃ οἱ μὲν τῆς Ὀμάδος Χαλκιδος ἀνεχώρησαν εἰς τρίτημερον ἐκδρομὴν εἰς Ἀγίους Ἀποστόλους, οἱ δὲ τῶν Ἀθηνῶν ἐπανήλθον χαρωποὶ και τελείως εὐχαριστημένοι διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὰ ἴδια.

Β'. Σύστημα Ἀθηνῶν.

Οἱ Πρόσκοποι τοῦ Β'. Συστήματος ὑπὸ τὸν ἴδρυτὴν Ἀρχηγὸν των κ. Ἀγγελον Φέτσην ἐγκατέστησαν τὸ ἔβδομον ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συστήματός των, Στρατοπέδον εἰς τὸ δάσος τῆς Γλυφάδας, τὸ ἑποῖον διήρκεσεν ἕνα και πλέον μῆνα. Εἰς τοῦτο ἔλαβον μέρος ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Πρόσκοποι και μαθητευόμενοι τοῦ Συστήματος ἐργασθέντες ἐκ περιτροπῆς.

Ἡ ἐγκατάστασις τοῦ Στρατοπέδου (πῆξις σκηρῶν και ἀντισκήνων) ἐγινε νύκτα πρὸς ἄσκησιν.

4η ὀμάς Ἀθηνῶν.

Ἡ 4η ὀμάς Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς κ. Κ. Πρόκον ἐξέδραμεν τὴν 24ην Ἰουλίου εἰς Βούλαν ὄπου και ἐστρατοπέδευσεν ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

Ἡρακλείον.

Ἡ 2α ὀμάς Ἡρακλείου μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦς ὑπαρχηγούς κ. κ. Α. Νικολαΐδην και Γ. Βογιατζάκην ἐξέδραμε μέχρι τοῦ χωρίου Ἐληᾶ ἀπέχοντος 14 χιλιόμετρα ἐκ τῆς πόλεως Ἡρακλείου.

Οἱ Πρόσκοποι διενυκτέρευσαν ἐν τῇ Λέσχῃ των τὴν ἑσπέραν τοῦ Σαββάτου και ἀνεχώρησαν τὴν 3ην π. μ. τῆς ἐπομένης (Κυριακῆς).

Καθ' ὅδον και εἰς ἀπόστασιν 3 χιλιόμετρων ἐξετέλεσαν λίαν ἐπιτυχῶς νυκτερινὴν ἄσκησιν ἀνιχνεύσεως μετὰ τὸ πέρας, τῆς ὁποίας συγκεντρωθέντες ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των μέχρι τοῦ χωρίου Ἐληᾶ, πλησίον τοῦ ὁποίου και κατεσκήνωσαν.

Τὸ ἑσπέραν ζῶηροι και εὐθυμοὶ ἐπέστρεψαν ἐκ νέου εἰς τὴν λέσχην των διαλυθέντες κανονικῶς.

Προῦσα.

Συνεκροτήθη ὀμάς εἰς Προῦσαν και ἀριθμεῖ πλέ-

ον τῶν 100 Προσκόπων ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν κ. Μ. Σταυρίδην, εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλησαν παρὰ τοῦ Κέντρου πάντα τὰ σχετικὰ βιβλία.

Ο SIR ROBERT BADEN POWELL

ΕΙΣ ΚΑΪΡΟΝ

Ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς κατατάξεώς μου εἰς τὸ Σῶμα Προσκόπων Καΐρου, ἤκουον νὰ μοῦ λέγουν διὰ τὸν ἴδρυτὴν τοῦ Προσκοπισμοῦ. Καὶ ἐγὼ πάντα διελογιζόμην, ἀρὰ γε θὰ ἴδω ποτὲ τὸν Μεγάλον αὐτὸν Πρόσκοπον; Μοῦ ἐφαίνετο ἀπίστευτον, πολὺ ὠραῖο διὰ νὰ γίνῃ πραγματικότης.

Αἴφνης ἤκουσα ὅτι θὰ διήρχετο ἐκ Πόρτ - Σάϊδ μεταβαίνων εἰς Ἰνδίας, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν εἶχα τὴν τύχην νὰ τὸν ἴδω. Δὲν τὸν εἶδα, τί κρίμα!, νὰ μοῦ ξεφύγῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Ἡ λύπη μου ἦτο μεγάλη ἀλλὰ πάλιν παρηγορούμην διότι εἶχα μάθει ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν Του ἐξ Ἰνδιῶν θὰ διήρχετο ἐκ Καΐρου ὄπου θὰ ἔκαμνεν εἰς ὄρισμένον μέρος γενικὴν ἐπιθεώρησιν ὄλων τῶν ἐνταῦθα σωμάτων. Ἀ! ἐσεκέφην αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ, βέβαια θὰ Τὸν ἴδω και ἐσκεπτόμην ὁποῖαν χαρὰν και ἀγαλίαν θὰ ἤσθάνετο ἡ ψυχὴ μου.

Ἐφθάσεν ἐπὶ τέλος ἡ ἀναμενομένη ἡμέρα. Ἦτο Δευτέρα 4 Ἀπριλίου ἔ. ἔ., εἰς τὰς 4 μ. μ. θὰ ἐφθανε εἰς τὸν σταθμὸν Καΐρου. Ἀλλὰ και αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν εἶχα τὴν τύχην διότι ἀπέστειλαν ἀντιπροσωπεῖαν και ἐγὼ εἶχα ἐργασίαν και δὲν κατόρθωσα νὰ μεταβῶ εἰς τὸν σταθμὸν.

Ἄς πάη και αὐτὴ ἡ φορὰ! ἐσεκέφην ἀλλὰ εἰς τὴν γενικὴν ἐπιθεώρησιν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν Τὸν ἴδω.

Ὡς ἡμέρα τῆς γενικῆς ἐπιθεωρήσεως ὄρισθη ἡ 27 Μαρτίου 1921, ἡμέρα ἀλησιμόνητος διὰ πάντα Πρόσκοπον τῆς περιφέρειας Καΐρου. Καθ' ὅδον ἐνῶ ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος ἡ καρδιά μου ἔπαλλε, ἡ χαρὰ μου ἦτο ἀπερίγραπτος και ἡ ἀνυπομονησία μου μεγάλη. Ἄχ! πότε θὰ φθάσωμεν! ἔλεγα. Ἐπὶ τέλος ἐφθάσαμε και ἕνα σφύριγμα μᾶς ἔκαμνεν ὄλους νὰ παραταχθῶμεν.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐφθανε!!!!

Παρετάχθημεν κυκλικῶς ὄλα τὰ σώματα εἰς φάλαγγα κατὰ τετράδας και μᾶς ἐπιθεώρησε Ποῖος; «Ὁ Μέγας ἴδρυτῆς τοῦ Προσκοπισμοῦ, ποῦ ἂν δὲν ἦτο Αὐτὸς ἡμεῖς πῶθ' ἂν νὰ μὴ εἶμεθα Πρόσκοποι».

Ἐμεινεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησιν και εἰς τὸν λόγον Του, τὸν ὁποῖον ἀπηύθυνε μετὰ

την επιθεώρησιν, εἶπεν ὅτι ἔμεινε εὐχαριστημένος καὶ μᾶς συνέστησε νὰ εἴμεθα ὅλοι ἀδελφωμένοι ἀφοῦ αὐτὸ λέγει... ὁ Νόμος μας· καὶ ἅμα εἴμεθα ἀδελφωμένοι βέβαια δὲν θὰ ὑπάρχουν... πόλεμοι καὶ ἡ εὐτυχία θὰ βασιλεύη...

Αὐτὴ ἡ λαμπρὰ ἡμέρα θὰ εἶναι χαραγμένη εἰς τὴν καρδιά μου ὡς μία ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας ἡμέρας καὶ θὰ τὴν θεωρῶ ὡς τὴν εὐτυχεστέραν ἡμέραν τοῦ βίου μου.

Ὅταν ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν Λέσχην μας ἤμουν ἔξαλος ἐκ χαρᾶς καὶ μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἀπῆλαυσα ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἀγαθὰ.

Τὸν εἶχα ἰδῆ!!!

Κάϊρον 17/30 Μαΐου 1921.

Κ. Α. ΤΡΙΠΑΙΑΔΗΣ

Πρόσκοπος Βασ τάξεως Καΐρου

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἡ ἡμετέρα ἐν Παρισίοις ὁμάς ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν της κ. Η. Ἡσαΐαν μετέσχε τῶν ἑορτῶν τῆς 3, 4 καὶ 5 Ἰουνίου τῶν Γάλλων Προσκόπων εἰς τὸ θέατρον Trocadero.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἀντεπροσωπεύθη ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ προσεκλήθη καὶ ὁ ἡμέτερος Πρέσβυς ἐκ μέρους τοῦ Γαλλικοῦ Σώματος. Οἱ Πρόσκοποι μας ἐτοποθετήθησαν πλησίον τῶν Ἀγγλων καὶ μία ἑνωμοτία μας συνώδευσε τὸν σηματοφόρον μετὰ τὴν Σημαιάν μας εἰς τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρέλασιν τῶν σημαίων. Εἰς ταύτην μόνον οἱ Ἀγγλοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἔλαβον μέρος διότι οἱ παρευρισκόμενοι Ῥώσοι καὶ Σέρβοι Πρόσκοποι ἐστεροῦντο σημαίων.

Αἱ σημαῖαι ἐχαιρέτησαν τὸν ἐπὶ σκηνῆς εὐρισκόμενον Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, ὅστις καὶ ἀπένειμε τὸ παράσημον τοῦ Πολέμου εἰς τὴν ἐν τῇ μέσῳ εὐρισκόμενην Σημαιάν τοῦ Γαλλικοῦ Σώματος.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἠκούσθησαν τὰ πλέον εὐμενῆ σχόλια διὰ τὴν παράστασιν καὶ τελειωτάτην ἀμφίεσιν τῆς τιμητικῆς ταύτης φρουρᾶς τῆς Σημαιᾶς μας, ἧτις καὶ ἀπέσπασεν ἐπανειλημμένως τὰ ἀκράτητα χεροκροτήματα τῶν θεατῶν.

Τὰς δύο ἐπομένους ἡμέρας οἱ Πρόσκοποι ὅλοι κα-

τεσκύνωσαν εἰς Mendon ὅπου πάλιν ἡ Ἑλληνικὴ ὁμάς ὑπερέβη ὅλας τὰς εἰς κατασκύνωσιν εὐρισκόμενας ξένας καὶ Γαλλικὰς ὁμάδας.

Ἐθαυμάσθη ὑπὸ τοῦ Comité National τῶν Unionistes ἡ στρατοπέδευσις μας καὶ τὸ ἡμερήσιον καὶ νυκτερινὸν πρόγραμμα τῆς ὁμάδος μας.

Διηγωνίσθημεν μετὰ τοὺς Ἀγγλους Προσκόπους εἰς τὴν ποδόσφαιραν καὶ ἤλθομεν ἰσόπαλοι ἐπίσης ἰσόπαλοι ἀνεδείχθημεν μετὰ τῶν Ῥώσων εἰς τὸ παίγιον τῆς ἀνιχνεύσεως τῶν Σημαίων.

Ὁ Ἀγγλος Ἀρχηγὸς κατευχαιστημένος διὰ τὴν διακρίνουσαν τὴν Ἑλληνικὴν ὁμάδα Προσκοπικὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν παρεκάλεσε τὸν Ἀρχηγὸν αὐτῆς κ. Ἡσαΐαν νὰ ἐκδράμῃ μετὰ τῶν Προσκόπων του εἰς St Cloud διὰ διαφόρους Προσκοπικὰς παιδιάς.

Ὁ Ἀρχηγὸς κ. Ἡσαΐας προσεκλήθη ὡσαύτως παρὰ τοῦ Ἀγγλοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας καὶ μέλη τῆς ἐν Παρισίοις Ἀγγλικῆς ἀποστολῆς.

Ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐγκαρδιότης τῶν Ἀγγλοπαίδων πρὸς τοὺς Ἕλληνας συναδέλφους των εἶναι ἀνώτερα πάσης περιγραφῆς.

As

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΩΣΙΝ

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΝ ΤΗ ΛΕΣΧΗ

Ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ἄσχημος καὶ δὲν ἐπιτρέπει ὑπαίθρια παιγνίδια δύνασθε νὰ διασκεδάζητε διαφοροτρόπως ἐν τῇ λέσχῃ καὶ σὰς παραθέτω ἐν παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι πολὺ διασκεδαστικὸν ἐξυπνᾶ φοβερὰ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν.

Οἱ Πρόσκοποι ὅλοι κάθονται εἰς κύκλον καὶ ὁ ἕνας ἐξ αὐτῶν στέκεται εἰς τὸ μέσον καὶ πετᾷ τὸ μανδῆλί του δεμένον κόμπον εἰς ἕνα συνάδελφόν του προφέρων συγχρόνως δυὸ ψηφία, μετὰ τὰ ὁποῖα πρέπει ἀμέσως νὰ ἔχῃ τὴν ἐτοιμότητα ὁ ἄλλος νὰ σχηματίσῃ δυὸ λέξεις μεταχειριζόμενος τὰ δυὸ ψηφία ὡς ἀρχικὰ π.χ. Ἄν ὁ Πρόσκοπος ἐπρόφερε τὰ ψηφία Κ. Π. νὰ σχηματίσῃ τὴν λέξιν Καλὴ Πράξις, νὰ πετάξῃ ἀμέσως τὸ μανδῆλι εἰς τὸν δεξιὰ του καθήμενον, ὅστις νὰ σχηματίσῃ ἀμέσως ἄλλην λέξιν π.χ. Καλὸς Πατήρ, Καλὸς Ποιμὴν κτλ. Ἐκεῖνος ὅστις δὲν κατορθώνει νὰ εὕρῃ ἀμέσως δυὸ λέξεις χάνει καὶ ἀποκλείεται ἀμέσως τοῦ παιγνιδίου.

As

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ

«Είμαι Πρόσκοπος ἐγώ»,
τῆς Πατρίδος τὸ καμάρι
μὲ τὸ βῆμα τὸ γοργό,
μὲ τῆς λεβεντιάς τὴ χάρι.

Ἔχω τὸ κορμὶ γερό,
γυμνασμένο κάθε μέρα,
καὶ μὲ βλέμμα ζωηρὸ
ἀτενίζω τὸν αἰθέρα.

Τρέχω σὲ ψηλὰ βουνὰ
τοῦ καλοκαιριοῦ τὴν ὥρα
Ζῶ σὲ μέρη ποθεινὰ.
πῶχει τ' Ἀλεξάνδρου ἡ χώρα.

Πῶς μ' ἀρέσ' ἡ ἐξοχὴ
μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα...
Μὲ χαρούμενη ψυχὴ
τὸν καιρὸ περνῶ ἐκεῖ πέρα!

Κάνω πάντα τὸ καλό,
γιὰ νὰ ὠφελῶ τοὺς ἄλλους

μὲ τὸ χέρι τ' ἀπαλὸ
βοηθῶ μικροὺς, μεγάλους.

Στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς
θέλω νικητὴς νὰ γίνω,
μύρο ἀνδρικῆς πνοῆς
θέλω γύρω μου νὰ χύνω!

Θάλλουν μέσα στὴν καρδιά
πίστη, ἀγάπη καὶ ἐλπίδα
μὲ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ
δόξα φέρω στὴν Πατρίδα.

τρέφω πόθον ἱερὸ
ἢ Ἑλλάς νὰ προοδεύῃ,
νάχη μέλλον θαλερὸ,
δάφνες σ' ὄλα νὰ μαζεύῃ.

Ζήτω ὁ Προσκοπισμός,
ἡ χρυσόφωτη ἰδέα,
ποῦνε ἀγνὸς πολιτισμὸς
καὶ τιμὴ τοῦ ἔθνους νέα!

Κοζάνη Ἰούλιος 1921.

ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐν)χης Προσκόπων

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ

Εἶναι βράδυ. Οἱ Πρόσκοποι ὅλοι συναθροισμέ-
νοι τριγύρω εἰς τὴν φωτιὰ τοῦ στρατοπέδου παίζουν
διάφορα παιγνίδια καὶ διηγοῦνται περίεργες ἱστορίες.
Παρέκει μία ἐνωμοτία καταγίνεται εἰς κόμβους, ἄλλη
εἰς παιγνίδια μνήμης καὶ ἓνας μόνος ὁ Νίκος καθι-
σμένος παράμερα δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τίποτε καὶ
κάθεται σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός. Εἶναι ἐνωμοτά-
ρχης καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὴν στολὴν του καὶ ἓνα ἀπὸ
τὰ ζωηρότερα παιδιὰ τῆς ομάδος, ἀλλὰ ἀπόψε δὲν εἶ-
ναι καθόλου ὁ ἴδιος καὶ φαίνεται ἀπὸ τὸ συνθροπὸν
ἕφος του ὅτι κάτι τὸν βασανίζει. Οἱ συνάδελφοί του
δὲν τὸν ἀναγνωρίζουν. Πῶς! αὐτὸς ὁ τόσο ζωηρὸς
ὁ φ α ς α ς τῆς ομάδος ὅπως τὸν ἔλεγαν κάθε-
ται ἡσυχος καὶ δὲν ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ
στρατοπέδου; Οἱ ἄλλοι φωνάζουν, γελοῦν, τραγου-
δοῦν, χορεύουν τριγύρω ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ αὐτὸς δὲν
ἠλεκτρίζεται ἀπὸ τίποτε καὶ μένει μόνος του τόσο
μακρὰν.

Ἡ ἀφορμὴ τῆς λύπης του εἶναι παρῖεργη, μία
πολὴν περίεργη ἱστορία:

Τὸ πρῶτ' ὠρκίσθη ἓνας Πρόσκοπος εἰς τὴν ἐνω-
μοτίαν του, ὠρκίσθη καὶ καθὼς γνωρίζετε εἰς τὴν
τελετὴν τῆς ὀρκιμοσίας ὁ Ἀρχηγὸς ἐρωτᾷ τὸν ὑπο-
ψήφιον: «Ξέρεις τὸν Νόμο τῶν Προσκόπων» καὶ
αὐτὸς ὑπόσχεται νὰ τὸν τηρῇ πάντοτε, λοιπὸν ὁ Νί-
κος σκέπτεται πῶς αὐτὸς ἂν καὶ ἐνωμοτάρχης πρὸ ἕξη
μηνῶν καὶ Πρόσκοπος δύο ἐτῶν πολλὰς φορὰς ἔχει
παραβῆ τὰ ἱερὰ ἄρθρα τοῦ Νόμου καὶ ἡ σκέψις αὐτῆ
τὸν βασανίζει φρικτὰ. Αὐτὸ εἶναι; θὰ εἰπῆτε.—Ναὶ
διότι ὁ Νίκος εἶναι καλὸ παιδί κατὰ βᾶθος μόνον λι-
γάκι ἐλαφρόμυαλος καὶ ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ τώρα ποῦ
συλλογίζεται ἓνα-ἓνα τὰ 12 ἄρθρα βλέπει ὅτι κανένα
δὲν τηρεῖ. ὦ! μὰ τότε θὰ εἶναι πολὺ κακὸς θὰ μοῦ
εἰπῆτε καὶ σὰς ἀπαντῶ: Κακὸς ὄχι ἀλλὰ ἂν καλοεξε-
τάσωμε ὅλοι ἐμεῖς οἱ Πρόσκοποι τὸν ἑαυτὸν μας καὶ
φανοῦμε εἰλικρινεῖς κριταὶ θὰ ἰδοῦμεν ὅτι ἐλάχιστοι
ἐξ ἡμῶν θὰ τηροῦν τὰ ἄρθρα τοῦ Νόμου.

Καὶ ὁ Νίκος ἦτο στενοχωρημένος, τὸν ἔτυπεν ἡ
συνείδησις ὅταν ἐφθασεν εἰς τὰ ὠτὰ του καθαρὰ ἡ

φωνή τοῦ Ἀρχηγοῦ του ποῦ ἐδιάβαζε κάποια ἱστορίαν :

«Ένας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱοὺς καὶ ὁ μικρότερος εἶπε μίαν ἡμέραν : Πατέρα δώσαι μου τὸ μερίδιόν μου κτλ. κτλ.»

Ἡ ἱστορία ἦτο ἡ γνωστὴ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀσώτου καὶ ὁ Νίκος μόλις ἤκουσε τὸ τέλος ἐπετάχθηκεν ὀρθὸς καὶ μετὰ δύο πηδήματα ἔφθασεν ἐκεῖ ὅπου ἐκάθηντο οἱ σύντροφοί του. Μετὰ μίαν ἀκαταμάχητον ὀρμὴν ἄρπαξε ξηρὰ ξύλα καὶ κλαδιά καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν φωτιὰν ἐνῶ ἐνδομύχως ἐσυλλογίζετο ὅτι ὡς ἄσωτος υἱὸς ἐπέστρεφε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἴσιον δρόμον τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ τὰ ξύλα ποῦ ἐπετοῦσεν εἰς τὴν φωτιὰν ἦσαν τὰ ἁμαρτήματά του καὶ αἱ κακὰ πράξεις του, τὰ ὅποια ἔθαπτε διὰ παντός.

Οἱ σύντροφοί του δὲν ἐνόησαν ποτὲ τὴν ἀφορμὴν τῆς αἰφνιδίας ἐκείνης ἐξάφνης, ἀλλὰ ἡμεῖς σὰς βεβαιούμεν ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ Νίκος ἔγινε ἀληθινὸς Πρόσκοπος!

Ας

Ο ΡΟΚΦΕΛΕΡ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Η ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Ἐνδιαφέρομαι πολὺ διὰ τοὺς Πρόσκοπους, διότι ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδιὰ. Τὰ παιδιὰ τῆς σήμερον θὰ εἶναι οἱ ἄνδρες τῆς αὔριον καὶ τὰ προβλήματα τῆς αὔριον δὲν θὰ λυθοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας. Ἐγὼ ἔχω πέντε υἱοὺς καὶ φρονῶ ὅτι ἡ μεγαλύτερα περιουσία ποῦ μπορεῖ ν' ἀφήσῃ ἕνας πατέρας εἶναι ἕνα μορφωμένον ἐξυπνον καὶ φιλόπονον υἱόν. Καὶ ὅμως πόσοι πατέρες καταγινόμεθα εἰς πολιτικὰ εἰς κοινωνικὰ καὶ εἰς διάφορα ἄλλα ἀφήνοντες ἐλάχιστον ἢ μᾶλλον διόλου καιρὸν διὰ τὰ παιδιὰ μας. Τὸ ὀραιότερον δι' ἕνα πατέρα νὰ ἀσχολῆται ὀλίγον μετὰ τὰ παιδιὰ του καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ εἶναι σύντροφος τοῦ βίου των, καλὸς φίλος των, σύμβουλος των.

Εἶμαι ἔνθερμος φίλος τοῦ Προσκοπισμοῦ, διότι φρονῶ ὅτι εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας καὶ σκέπτομαι πόσον χρησιμοὶ ἄνδρες θὰ γίνουσι τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποῦ κατορθώνουν νὰ τηροῦν τὸν Νόμον τῶν Προσκόπων.

Ὁ Πρόσκοπος δὲν λέγει ποτὲ ψέματα, ὁ λόγος τῆς τιμῆς του εἶναι πάντοτε πιστευτός, ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, τηρεῖ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ βοηθεῖ ὅλους.

Ἐνθυμοῦμαι κάποτε εἰς μίαν πυρκαϊάν ἐνὸς πλοίου ὁ δεύτερος πλοίαρχος διὰ τῆς ψυχραιμίας του καὶ τοῦ θάρρους του ἔσωσε ὀλόκληρον τὸ πλήρωμά του,

ἀλλ' αὐτὸς ἔπεσε θῦμα τοῦ καθήκοντος καὶ ἀργὰ ὅταν ἐγνώσθη τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ ἥρωος ἐξηκριβώθη ὅτι ἦτο παλαιὸς Πρόσκοπος.

Ὁ Πρόσκοπος ὑπακούει εἰς τὰς διαταγὰς τῶν γονέων του καὶ τῶν ἀνωτέρων του.

Κάποτε ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχεν ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μόνος καὶ εὗρεθεις μετὰ τὸ ἄλογόν του εἰς τὴν εἴσοδον ἐνὸς κμήματος ἐπέμενε νὰ περάσῃ παρὰ τὴν ἐπίμονον ἀπαγόρευσιν ἐνὸς παιδιοῦ δεκαπενταετοῦς, τὸ ὅποιον προσεπάθει μετὰ εὐγένειαν νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὅτι ὁ πατέρας του τοῦ εἶχε δώσῃ βῆτην διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα ἀπολύτως τὴν εἴσοδον. Ὁ Βασιλεὺς ἐπέμενε καὶ τέλος διὰ νὰ πείσῃ τὸν μικρὸν τοῦ ἐφάνέρωσε ποῖος ἦτο. Ὁ μικρὸς ἐχαίρησε τότε μετὰ πολλὴν εὐγένειαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ὑπέκυψεν :

«Δὲν πιστεύω, Μεγαλειότατε, νὰ θέλετε νὰ παραβῶ τὴν διαταγὴν τοῦ πατέρα μου» εἶπε.

Εὐτυχεῖς οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τηροῦν εἰς τὸν βίον των τὰ ἄρθρα τοῦ Νόμου τῶν Προσκόπων καὶ εὐτυχεῖς ἡ χώρα εἰς τὴν ὅποιαν ἀνήκουν.

Ἡ καλλιτέρα εὐχή, τὴν ὅποιαν δίδω εἰς τὰ παιδιὰ μου εἶναι νὰ γίνουσι ὅλα Πρόσκοποι.

Ας

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Αἱμοστατικὸν μέσον. Ἄν κοπήτε καὶ ἔχετε αἱμορραγίαν δύνασθε νὰ τὴν σταματήσετε ἀμέσως ἐναποθέτοντες ἐπὶ τῆς πληγῆς ἕνα βαμβάκι βρεγμένον μετὰ πολὺ ζεστὸ νερό. Θὰ ἴδητε ὅτι ἡ αἱμορραγία ὅσον ἀφθονος καὶ ἂν εἶναι σταματᾷ ἀμέσως.

Στίλβωσις χρυσοῦν καὶ ἀργυρῶν ἀντικειμένων. Οἱ μεταχειρισμένοι ἀμίαντοι εἶναι ἡ καλλιτέρα σκόνη πρὸς στίλβωσιν χρυσοῦν καὶ ἀργυρῶν ἀντικειμένων, ὥστε μὴ πετᾶτε τοὺς ἀμιάντους ποδὸ σπάζουν.

Κηλίδες γάλακτος. Αἱ κηλίδες γάλακτος ἂν μὲν εἶναι φρέσκα καθαρίζονται ἂν τὰς τρίψωμε μετὰ ἕνα πανάκι βρεγμένον μετὰ χλιαρὸ νερό, ἂν ὅμως ἔχουν ξηρανθῇ τότε πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν ἄλλην μέθοδον. Τὰς βρέχομεν μετὰ ὀλίγον χλιαρὸ γάλα καὶ κατόπιν τὰς τρίβομεν ἐλαφρὰ μετὰ ἕνα πανάκι βρεγμένον εἰς χλιαρὸ νερό.

Σημειωτέον ὅτι ἡ κηλὶς ἐξαλείφεται τελείως χωρὶς τὸ ὑφασμα νὰ βλαφθῇ ποσῶς ἀδιάφορον ἂν εἶναι μεταξωτὸν ἢ μάλλινον ἢ βαμβακερὸν.

Καθαρισμὸς σπόγγων. Τὰ σπογγάρια καθαρίζονται εὐκόλως ἂν τὰ πλύνετε μέσα εἰς ἀλατισμένον νερό. Ὑστερα τὰ κρεμάτε μέσα εἰς δίκτυ διὰ νὰ ἀερίζονται καλῶς.

Pierre Roland

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Τὸ δάσος τῶν πετουνεϊῶν.— Ὑπὸ μίαν συκῆν.—
Περὶ μὲν ὄλιγον.— Δυσάρεστος ἀφύπνησις.—
Τὸ μυστηριώδες δάσος— Τὸ κόκκινον
πιερὸν.

—ὦ τί βίαια θέα!

Τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ ἐπρόφεραν σχεδὸν μαζὺ ὁ κ. Ζουανί, ὁ Ζὰν καὶ ὁ Ὑβὼν μόλις ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λοφίσκου καὶ εἶδαν εἰς τοὺς πόδας τῶν τὴν καταπράσινον πεδιάδα.

Ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρας τώρα ποὺ διήρχοντο ἐφιπποιοὺν διὰ μέσου τῶν πεδιάδων καὶ τῶν δασῶν τῆς Ῥοδέσιας δὲν εἶχον συναντήσῃ τοιοῦτον μαγευτικὸν τοπίον καὶ θὰ ἐπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς ἀδιάφορος ὡς ὁ Μόνα καὶ ὁ Ζάνυς ἢ κοιλιόδουλος ὡς ὁ σὲρ Μάκenson διὰ νὰ μὴ τὸ θαυμάσῃ.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ λοφίσκου ἐξηπλοῦτο ἓν ἀπέραντο δάσος πετουνεϊῶν, τῶν ὁποίων τὰ βελούδινα φύλλα ἐρείοντο ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν σχηματίζοντα πράσινα κύματα ἐνῶ ἓνα λεπτὸ μεθυστικὸ ἄρωμα ἐπλήρου τὴν ἀτμόσφαιραν.

Ὁ Ὑβὼν ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογόν του ἔτοιμος νὰ τρέξῃ εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ ὁ Ζάνυς τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ὑπῆρχαν φεῖδια δηλητηριώδη καὶ ἐπομένως ἦτο ὑποκίνδυνον νὰ περιπατῇ κανεὶς.

—Τί κρῖμα! ἐστὲναξεν ὁ νεαρὸς ἱππεύς. Τότε εἶναι προτιμότερα αἱ ἰδικαὶ μας ἐρημοὶ ποῦ δὲν εἶναι βέβαια τόσο θεαματικά, ἀλλὰ ὅπως δήποτε μπορεῖ νὰ περιπατῇ κανεὶς ἐκεῖ ἀφοβα. Ἐδῶ δὲν αἰούω ἄλλο παρὰ φεῖδια, ἔχιδνες καὶ ποτὲ λεοντάρια, τίγρεις.

Ὁ Ζάνυς ἐχαμογέλασε. Αὐτὸς ὁ τόσο σοβαρὸς νέος συνήθως διεσκέδαζε πάντοτε μὲ τὰ πειράγματα τοῦ μικροῦ Ὑβῶνος, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαποῦσε.

—Δὲν σ' ἀρέσει λοιπὸν ἡ Ῥοδέσια, τοῦ εἶπε. Θὰ ἤθελες νὰ συναντούσαμε λεοντάρια καὶ τίγρεις; Δὲν θὰ σοῦ τὸ ἠγχοίμην, διότι ἔχεις ἀκόμη ἀρκετὴν ἀπειρίαν ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας σου, ὥστε νὰ μὴν εἶναι εὐχάριστοι αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ ἐπιχειρήσεις.

Ἡ συμβουλὴ ἦτο καλὴ, ἀλλὰ ὁ Ὑβὼν ἦτο ὑποκίνδυνος καὶ τὴν ἀψηφοῦσε.

Τὰ ἄλογα ἐπήγαιναν βῆμα, διότι ἡ ζέση ἦτο ἀφόρητος καὶ ἐξ ἄλλου ἢ πείνα ἐμάστιζε τοὺς ὀδοιπόρους μας, ἀλλὰ ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Μόνα εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ σταθμεύσουν ἂν δὲν εἴρουν ἓνα σκιερὸν μέρος καὶ διὰ τοῦτο ὁ Σὲρ Μπάζιλ Μάκenson ἐπροπορεύετο σκυθρωπὸς καὶ ἀμίλητος ὅπως ἦτο συνήθως ὅταν παρεβίαζε τὸ στερεότυπον πρόγραμμά του.

Τέλος ἐφθασαν εἰς ἓνα δασώδες μέρος καὶ ἐκεῖ ἐστάθμευσαν κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς πελωρίας συκῆς.

—Ἄ! ἐδῶ εἶναι θαυμάσια γιὰ νὰ φάμε! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβὼν καὶ ἐξηπλώθη μὲ ὄλην τὴν ἀνεσιν κατὰ γῆς.

Θὰ ἔχομεν καὶ φρούτα, παρατήρησεν ὁ Ζάν, καὶ σὰς βεβαίῳ ὅτι ἐγὼ χορταίνω περίφημα μὲ σῦκα καὶ γαλέτες.

—Ἄ! ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσο ὀλιγαρκής! ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ ὁ πειναλέος σὲρ Μπάζιλ, ἀλλὰ ἓνας πυροβολισμὸς τὸν διέκοψε καὶ ὅλοι ἐπετάχθησαν ὄρθιοι μὲ τὰ ὄπλα ἀνά χεῖρας. Δὲν ἤρτησαν ὁμοῦ νὰ ἐξακριβώσουν ὅτι ἦτο ὁ Μόνα μὲ τὸν ἀνεμὸν του Ζάνυς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον πρὸς ἐξέρεσιν τροφῆς καὶ ἔφεραν ἓν εἶδος αἰγός, τὴν ὁποίαν θὰ ἐψηναν καὶ θὰ ἐτρῶγαν.

—Ζήτω ὁ Ἀρχηγός! ἀνέκραξαν ὅλοι καὶ ἔτρεξαν ὁ καθένας νὰ βοηθήσῃ, ἄλλος εἰς τὴν μεταφορὰν ξύλων, ἄλλος εἰς τὸ ἄναμα τῆς φωτιᾶς καὶ ἄλλος εἰς τὸ παρασκεύασμα τοῦ κρέατος.

Ὁ Ζὰν καὶ ὁ Ὑβὼν ἔφεραν σῦκα καὶ βατόμουρα καὶ τοιοῦτοτρόπως τὸ γεῦμα εἶχεν ἤδη ἐξασφαλισθῆ.

Ἀνάγκη ὁμοῦ νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας μας ποῖοι οἱ ὀδοιπόροι μας καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς πορείας τῶν ἀνὰ τὴν ἐρημον Ῥοδέσιον. Ὁ Ζάνυς ἦτο βασιλεὺς τῆς αἰθιοπείας ἀνῆλιξ εἰσέτι, ὅστις ἐταξίδευσεν μὲ τὸν θεῖόν του τὸν ἐπονομαζόμενον «Μέγαν Ἀρχηγόν» πρὸς ἐξερεύνησιν τῆς ἀνεξερευνητῆς ἀκόμη Ῥοδεσίας καὶ συναδεδεύετο ἀπὸ τέσσαρας Ἑβραπαίους φίλους του τὸν Ζὰν Χαμόν μετὰ τοῦ κηδεμόνου του κ. Ζουανί, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλουν θεῖον Κόνον, τὸν σὲρ Μπάζιλ Μάκenson, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσῃ ὁ μικρὸς βασιλεὺς ὑπὸ τὰς τραγικωτέ-

ρας συνθήμας και τέλος τὸν 14τῆ Ὑβόνα Κλοαρέν ἕνα ὄρφανὸν προστατευόμενον τοῦ Ζάκ.

Ὁ Ζάκ Χαμόν, ὅστις εἶναι καὶ ὁ ἦρωας τοῦ μυθιστορήματος τούτου ἦτο Βρεττανός, ὄρφανός, ἀλλὰ πλουσιώτατος μὲ λαμπρὰ αἰσθήματα καὶ ἀπὸ λαμπρὰν οἰκογένειαν. Εἶχεν ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν μικρὸν Ὑβόνα καὶ ἔτρεφε ἐν ἀγνὸν αἰσθημα διὰ μίαν παιδικήν του φίλην τὴν Βάντα, αἰσθημα, τὸ ὁποῖον θὰ κατέληγεν εἰς γάμον ἂν αἰφνης ἢ νεαρὰ κόρη δὲν ἐξηφανίζετο μίαν πρωτῶν χωρὶς νὰ δυνηθῇ κανεὶς νὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε περὶ αὐτῆς.

Ἐκτοτε ὁ Ζάκ ἔζη βίον πολυτελεῖ καὶ ὀλίγον ἄσσοτον εἰς Παρισίους, διότι ἠγάπα πολὺ τὴν Βάντα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παρηγορηθῇ διὰ τὴν ἐξαφάνισίν της. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅταν μίαν πρωτῶν λαμβάνει τὴν ἀκόλουθον μυστηριώδη ἐπιστολήν :

«Ζάκ Χαμόν. Εἰς μνήμην τοῦ πατρός σας, τὸν ὁποῖον ἔσωσα, σὰς παρακαλῶ νὰ εὐρίσκεσθε εἰς Κεῖπτάουν τὰς 5 Δεκεμβρίου 1901».

Βόρις Βόλκοφ

Τὸ ὄνομα (Βόρις Βόλκοφ) ἀντεπροσώπευε ἐν μυστηριώδες ἄτομον τὸ ὁποῖον κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχεν ἀντικρίσῃ ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐτρομοκρατεῖ ὅλην τὴν ὑφήλιον διὰ τῆς ἰσχύος του καὶ ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Βασιλεὺς τοῦ Πυρός». Ὁ Ζάκ ἐγνώριζεν ὅτι κάποτε εἶχε σῶσιν τὸν πατέρα του ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν παραλαβῶν μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν θεϊόντου καὶ τὸν προστατευόμενον του.

Δυστυχῶς δι' αὐτοὺς οἱ τρεῖς Γάλλοι ἔπασαν ἐπάνω εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Τράνσβαλ, ἔχουσαν τὰ διαβατήριά των, ἠχμαλωτίσθησαν καὶ δὲν θὰ ἐσώζοντο ἄνευ τῆς γενναίας ἐπεμβάσεως τοῦ σερ Μπαζιλ Μάκενσον.

Φυσικὰ κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἠρῆσαν νὰ φθάσωσιν εἰς Κεῖπτάουν καὶ φαντάζεσθε τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ Ζάκ ὅταν ἤυρε τὸ λακωνικὸν αὐτὸ σημεῖωμα ἐκ μέρους τοῦ μυστηριώδους ἀγνώστου :

«Ὁ Βόρις Βόλκοφ δὲν ἐσυνήθισε νὰ περιμένῃ Χαίρετε».

Ἡ ἀπελπισία του ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ Μόνα καὶ ὁ Ζάνυς ἐλυπήθησαν καὶ τοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἐπανεύρῃ τὸν «Βασιλέα τοῦ Πυρός».

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ « Ζωὴ τῶν Προσκοπῶν » εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ μηνὸς εἰς 12 σελίδας μετ' εἰκόνων. Ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου, ὡς ἐκ τῶν σημερινῶν μεγάλων δαπανῶν τῆς ἐκδόσεως, εἶνε λεπτὰ 50.

Ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ δρίζεται ὡς ἐκ τῆς ἀξίσεως τῶν ταχ. τελῶν εἰς δρ. 10.

ΕΚ ΤΟΥ "NEANIOY,, ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

Η ΤΙΜΗ

Τί εἶναι Τιμὴ ; Εἶνε ἡ ἀρχή, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἐκτελῶμεν τὰς πράξεις ἐκεῖνας, αἵτινες μᾶς ἀνυψώνουσι πρὸ τῶν ἰδίων μας ὀφθαλμῶν, νὰ ἀποφεύγωμεν δὲ ἐκεῖνας, αἵτινες υποβιβάζουσι τὴν ἠθικὴν μας ἀξίαν. Εἶνε ὡς εἶπωμεν οὕτω, ἡ ἀρχὴ τοῦ αὐτοσεβασμοῦ. Κατὰ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀποφεύγει τις μίαν πράξιν, μόνον καὶ μόνον διότι αὕτη θὰ τὸν υποβιβάσῃ, θὰ τὸν μειώσῃ ἠθικῶς ἀπέναντι τῆς ἰδίας του συνειδήσεως.

Παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τιμῆς ἡ ἀρχὴ τοῦ καθήκοντος ἐπιτάσσει ἡμῖν τὸ πρακτέον σαφῶς, χωρὶς νὰ ἀναμένῃ ἀντιλογίαν ἢ συζήτησιν ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ λέγει εἰς ἡμᾶς : τοῦτο πράξε διότι ἀπλῶς εἶνε καθήκόν σου. Ἡ δὲ ἀρχὴ τῆς τιμῆς μᾶς προτρέπει : τοῦτο ἀπόφυγε, τοῦτο πράξε, διότι συντελεῖ εἰς τὸ ἠθικόν σου μεγαλεῖον, διότι ἐξυψοῦσαι ἠθικῶς. Ἄλλ' ἢ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν ὑπολογίζει εἰς μεγαλεῖον ἠθικόν, πράττει τὸ ἀγαθὸν ἀθορύβως, τὸ δὲ ἠθικὸν μεγαλεῖον παρακολουθεῖ πράγματι αὐτὴν, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ ποτὲ δὲν τὸ σκέπτεται, ποτὲ δὲν τὸ ἐπιδιώκει.

Εἶνε κατὰ ταῦτα ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρετῆς πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἀρχῆς τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία τοιουτοτρόπως φαίνεται λίαν ἀτελής καὶ μειονεκτικὴ ἀπέναντι τῆς καθαρᾶς ἀρετῆς, ἥτις πρέπει νὰ ἐμπνέῃ τὰς πράξεις μας. Ἀλλὰ μέχρις ἔτου φθάσωμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην βαθμίδα — καὶ πολλοὶ νεανίαι ἐνωρὶς ἤδη τὸ ἔχουν ἐπιτύχει — ἡ ἀρχὴ τῆς τιμῆς ἡμορεῖ κάλλιστα νὰ διαπαιδαγωγῆσιν πρὸς τὴν ἀρετὴν τὸν ἄπειρον νεανίαν καὶ εἰμπορεῖ νὰ τὸν διαπαιδαγωγῆσιν, διότι, ἐπιτάσσουσα πράξεις ὑψηλὰς καὶ ἀπομακρύνουσα ἀπὸ πράξεων ταπεινῶν, προσαρμόζεται θαυμασίως πρὸς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν δυνάμεθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἀναμένωμεν τὰ πάντα.

Ἄλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς τιμῆς δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καλῆς φήμης, τῆς ὑπολήψεως. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη μᾶς παρορμᾷ εἰς τὸ ἀγαθόν, μόνον διὰ νὰ ἀρέσωμεν εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ μᾶς ἐκτιμήσωσιν οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ μᾶς σέβωνται οἱ ἄλλοι· ἐνῶ ἡ ἀρχὴ τῆς τιμῆς, ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα τῆς ἐπιθυμίας, τῆς ὑπολήψεως, μᾶς προτρέπει εἰς τι ἢ μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τίνος μόνον διὰ νὰ μὴ ἐκπέσωμεν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἰδίας μας συνειδήσεως.

Ἡ Τιμὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀρχὴ, ἥτις ὡς προβαθμὴς τῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς πρέπει νὰ ἐμψυχώνῃ τοὺς νέους κατὰ τὸ διάστημα, τῆς νεανικῆς των δοκιμα-

σίας και εύτυχής θά είνε ο νεανίας εκείνος, οστις θά δυνηθῆ νά διαφυλάξῃ αὐτὴν ἀκεραίαν και ἀμόλυντον. Εἶνε ἀληθές οτι οί νέοι ἐπί τινων σημείων εἶνε πολὺ εὐπαθεῖς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς· τῆ παράβασις τοῦ δεδομένου λόγου, ἡ μὴ τήρησις τῆς ὑποσχέσεως ἡ μὴ ἀποκατάστασις τῆς προσβληθείσης ὑπολήψεως των και τὰ τοιαῦτα φαίνονται εἰς αὐτοὺς — και δικαίως — πράξεις ἐπονείδιστοι και ἀνάρμοστοι εἰς ἔντιμον ἄνθρωπον.

Μολαταῦτα ἐπὶ ἄλλων σημείων τῆς τιμῆς των, ὅχι ὀλιγώτερον σοβαρῶν και σπουδαίων, πολλοὶ νέοι δεικνύουσι μίαν ἀπαισίαν ἀδιαφορίαν. Δὲν πρόκειται ἔνταῦθα νά αναφέρωμεν λεπτομερῶς τὰ σημεῖα ταῦτα. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καθ' ἡμᾶς τρία ζητήματα, εἰς τὰ ὅποια πολλοὶ νεανῖαι φαίνονται πολὺ εὐκολοὶ και συγκαταβατικοί· εἶνε ταῦτα τὰ χρέη, αἱ ψευδεῖς φιλαίαι, αἱ ἀνάρμοστοι ἡδοναί.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Κ. Α. Μ.

Πεφῆν Προσκοπος Καίρου

Ἐν Καίρῳ τῆ 22)9 Μαΐου 1921

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἐνῶ ὁ ἥλιος στέλνει τὰς πρώτας ἀχτίνας του ἡ 1η ἡμᾶς Κυδωνιῶν προχωρεῖ με τραγούγια ἀνάμεσα ἀπὸ τις ἐληγές πηγαίνοντας στὸν Ἄϊ - Νικόλα. Πάντα ἐμπρὸς πάει ὁ καλὸς μᾶς Ἀρχηγὸς κ. Ἄλ. Κοντέλης ποὺ εἰς αὐτὸν κυρίως ὀφείλεται ὁ Προσκοπισμὸς τ' Ἀϊβαλιοῦ. Κατέβαλε ἀλήθεια πολὺν κόπον διὰ νά κατορθώσῃ νά διατηρήσῃ τὸν Προσκοπισμὸ τ' Ἀϊβαλιοῦ και πρὸ πάντων νά τὸν φέρῃ εἰς τὸ σημεῖο ὅπου εὐρίσκειται.

Στὰς 7 π. μ. ἐφτάσαμε εἰς τὸν Ἄϊ - Νικόλα. Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ ἦτο νά ἐπιστατήσῃ στὸ στήσιμο τοῦ μαγειρείου. Μετὰ μισῆς ὥρας ἀνάπαυσιν ἐπήραμε τὸ τσάϊ μας με μεγάλην ὄρεξιν δικαιολογημένην ἄλλως τε ὕστερα ἀπὸ τόσην πορείαν. Μετὰ τὸ τσάϊ ἐπηκολούθησαν διάφορα παιγνίδια· σκυταλοδρομία, ψευδομάχη, ἀμπάριζα, τυφλοσκοποὶ κτλ. ὕστερα τραγούδια και διδασκαλία ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ περὶ τοῦ πῶς μπορούμε νά καταλάβουμε λόφο κατεληγμένον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Μετὰ τὸ μάθημα ἔγινε μιὰ πρακτικὴ πρόβα ποὺ ἐπέτυχεν ἀναλόγως ἀρκετά· Ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ ἔννεα παιδιὰ με ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ἐνωμοτάρχῃ προχωρεῖ μεσ' ἀπὸ ἐλαιῶνας ὀδηγουμένη ἀπὸ πυξίδα.

Ἡ ὀπισθοφυλακὴ με ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ἐνωμοτάρχῃ εὐρίσκει τοὺς μεμονωμένους κρυμμένους Προσκόπους τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, τὴν βοηθεῖ ὁμως κ' ὁ ἀγαπημένος φίλος τῶν Προσκόπων τὸ λαγωνικὸ τοῦ ἐνωμοτάρχου Πάν. Στὰς 12 1)2 γυρίζουν ὅλοι στὸ στρατόπεδο ὅπου τοὺς περιμένουν τὰ καλομαγειρεμένα κουκιά. Μετὰ τὸ γεῦμα και τὴν μεσημεριανὴν ἀνάπαυσι ὁ κ. Ἀρχηγὸς μᾶς διδάσκει διάφορα χρήσιμα πράγματα. Ἀκολουθοῦν πάλιν παιγνίδια ἐνῶ οἱ Πρόσκοποι Βασ τάξεως κάμνουν τοπογραφία και στὰς 6 μ. μ. ἀνθοστολισμένοι, ἐπιστρέφομεν εἰς τὴν πόλι, ὅπου φθάνουμε με τραγούδια και γεμάτοι εὐθυμία και ὕγεια.

Ἀϊβαλῆ.

Ν. ΚΕΠΕΤΖΗΣ

Ἐν)ρχης 1ης ὀμάδ. Κυδωνιῶν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Μεστ. Καίρου. Ἡ Τιμὴ ἐνεκρίθη. Ἀναμένομεν ἔτερα. Διατὶ δὲν εἶσθε πλέον Πρόσκοπος;

Ν. Κεπ. ἐν)χην Κυδωνιῶν. Δημοσιεύεται ὡς θά ἴδητε. Περιμένομεν τακτικὰ ἕλην πρὸς δημοσίευσιν. Παροτρύνετε τοὺς Προσκόπους νά γράφουν και αὐτοί.

Κ. Α. Τριπ. Καίρου. Δημοσιεύεται. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Ἀχ. Ζακ. Ἰωάννινα. Τὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Un enfant» σταλὲν ἐλήφθη, ἀτυχῶς δὲν ἐνεκρίθη, προσπαθήσατε κάτι οὐσιωδέστερον. Ἀναμένομεν πρόθυμοι νά τὸ φιλοξενήσωμεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Ζωῆς».

Μᾶνον Δόβαν, Ἰωάννινα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ εὐγενὲς ὑπὲρ τῆς «Ζωῆς» ἐνδιαφέρον σας και ἐλπίζομεν ὅτι ἤδη ἀπὸ τὸ 22ον τεῦχος θά ἴδητε κάποια διαφοράν. Σὺν τῷ χρόνῳ θά κατορθωθοῦν ὅλα ὅσα ὑποδεικνύετε.

Γ. Παπαδημητρίου, ἐνωμ)χην Προσκόπων. Ἀνευώσαμεν τὴν συνδρομὴν σας και σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλον τῆς 1ης Νοεμβρίου ὡς και τὴν ὑπ' ἀριθ. 912 ἀπόδειξιν, διὰ τοῦ αὐτοῦ ταχυδρομείου θά λάβετε και τὰ φύλλα τῆς συνδρομῆς σας. Εὐχαριστοῦμεν. Ποίημα δημοσιεύεται.

Ὁ Ταχυδρομὸς σας

ΕΓΚΟΔΠΙΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΟΦΟΡΕΩΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ποίας φροντίδας λαμβάνομεν μετὰ τὴν κατάσβεσιν τῶν φλογῶν ;

Βρέχομεν τὰ ἐνδύματα καὶ ἀφαιροῦμεν αὐτὰ μετὰ προσοχῆς διὰ νὰ μὴ ἀποκολλήσωμεν μαζῆ καὶ τὸ δέρμα.

Ποίαν βοήθειαν παρέχομεν εἰς ἐγκαύματα ἐλαφρά, δηλ. ὅταν παρατηρηθῆται μόνον ἐρυθρότης τοῦ δέρματος καὶ πόνος ;

Ἐφαρμόζομεν ψυχρὰ ἐπιθέματα (μολυβόνηρον-δξικὸν ἀλουμίνιον), ἢ ἐλαιώδη τοιαῦτα.

Τί πράττομεν ἂν ὑπάρχωσι φλύκταιναι ;

Ἀφαιροῦμεν τὸ ὑγρὸν τρυπῶντες τὴν φλύκταιναν μὲ φαλίδιον ἀποστειρωμένον καὶ ἐφαρμόζομεν ἀσηπτικὸν ἐπίδεσμον.

Τί πράττομεν ἂν αἱ φλύκταιναι ἀποσπασθῶσι καὶ μείνῃ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐγκαύματος γυμνὴ ἀπὸ δέρμα ;

Καλύπτομεν αὐτὴν διὰ βορικούχου βαζελίνης καὶ ἐφαρμόζομεν ἀσηπτικὸν ἐπίδεσμον. Ἐν ἑλλείψει τούτων χρησιμοποιοῦμεν λεπτὰ καὶ καθαρὰ ὑφάσματα, τὰ ὅποια βρέχομεν εἰς κοινὸν ἔλαιον.

Πῶς καταστέλλομεν τὴν μεγάλην δίψαν τῶν παθόντων ἐκτεταμένα ἐγκαύματα ;

Παρέχομεν ἀφθονα χλιαρὰ ποτὰ εἰς τὰ ὅποια προσθέτομεν ὀλίγον κονιάκ.

Δηλητηριάσεις.

Τί ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ὅταν εὐρεθῶμεν πρὸ ἀτόμου παρουσιάζοντος φαινόμενα δηλητηριάσεως ;

Κατὰ πρῶτον νὰ ἐξακριβώσωμεν, εἰ δυνατόν, εἰς τί ὀφείλεται ἡ δηλητηρίασις.

Ποῖα συμπτώματα παρατηροῦνται ἐπὶ δηλητηριάσεως διὰ καυστικῶν φαρμάκων ;

Ἐγκαύματα τῶν χειλέων καὶ τοῦ φάρυγγος· πόνοι ἰσχυροὶ τῆς κοιλίας καὶ ἔμετοι.

Ποῖα εἶναι τὰ συμπτώματα τῆς δηλητηριάσεως διὰ ναρκωτικῶν φαρμάκων ;

Ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων, παραλήρημα.

Ποῖα εἶναι τὰ συνηθέστερα καυστικὰ φάρμακα ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέρχεται δηλητηρίασις ;

Τὸ ἀρσενικόν, ἡ ἄχνη ὑδραργύρου, τὸ φαινικόν θξύ, τὸ βάμμα τοῦ ἰωδίου, κλπ.

Ἐκ δὲ τῶν ναρκωτικῶν ποῖα εἶναι τὰ συνηθέστερα ;

Τὸ ὄπιον, ἡ μορφίνη, τὰμανιάρια, τὸ οἰνόπνευμα, κλπ.

Εἰς τί συνίσταται ἡ πρώτη βοήθεια τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς ἓνα δηλητηριασθέντα ;

1) Ἀφαιροῦμεν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ποσότητα τοῦ δηλητηρίου δίδοντες εἰς τὸν παθόντα νὰ πῆ μεγάλας ποσότητας χλιαροῦ ὕδατος καὶ προκαλοῦντες ἔμετον διὰ γαργαλισμοῦ τοῦ φάρυγγος μὲ τὸ δάκτυλον ἢ μὲ τὸ πτερόν.

2) Προσπαθοῦμεν νὰ ἐξουδετερώσωμεν τὴν ἐνέργειαν τοῦ δηλητηρίου ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐξασθενήσωμεν αὐτὴν, χορηγοῦντες εἰς τὸν παθόντα βλενώδη ποτὰ : λεύκωμα ὡοῦ μὲ ὕδωρ, γάλα καὶ συγχράνωσ τὰ ἀντίδοτα.

Ποῖα εἶναι τὰ ἀντίδοτα κατὰ τῆς δηλητηριάσεως δι' ὀξέων ;

Τὰ ἀλκαλικά, ἤτοι σόδα, μαγνησία, ἀσβεστόνηρον.

Ποῖα εἶναι τὰ ἀντίδοτα κατὰ τῆς δηλητηριάσεως δι' ἀλκαλικῶν ;

Ἄσβητος τοῦ λεμονίου, τὸ ὄξος.

Κατὰ τῆς δηλητηριάσεως δι' ἀρσενικοῦ ;

Ἀραιὰ διάλυσις γάλακτος ἀσβέστου (1 μέρος ἐσβεσμένης ἀσβέστου καὶ 4 μέρη ὕδατος), γάλα, λεύκωμα ὡοῦ.

Κατὰ τῆς δηλητηριάσεως διὰ φωσφόρου ;

Πολὸ ὕδωρ μετὰ μαγνησίας. Ἀπαγορεύονται τὸ ἔλαιον καὶ τὸ γάλα.

Κατὰ τῆς δηλητηριάσεως δι' ἄχνης ὑδραργύρου ;

Γάλα, λεύκωμα ὡοῦ.

Κατὰ τῶν δηλητηριάσεων διὰ ναρκωτικῶν, καπνοῦ, ὀπίου, οἰνοπνεύματος κλπ. ;

Τὰ διεγερτικά : βαρὺς καφές, τένον, ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ συναπίσματα ἐπὶ τῆς καρδιακῆς χώρας.

Ἐξαγωγή ξένων σωμάτων ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ρινός, λαιμοῦ, κλπ.

Πῶς ἐξάγομεν ξένον σῶμα ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν ;

Ἐὰν τὸ ξένον σῶμα εὐρίσκεται εἰς τὸ κάτω βλέ-

φαρον, σύρομεν τὸ βλέφαρον τοῦτο πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ὁ παθὼν βλέπει πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀπομακρυνόμενον τὸ ξένον σῶμα μὲ τὸ ἄκρον ἐνὸς καθαροῦ μανδύλου, τὸ ὁποῖον πρότερον βρέχομεν εἰς ὕδωρ. Ἄν τὸ ξένον σῶμα εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄνω βλέφαρον ἀναστρέφομεν αὐτό, ἐνῶ ὁ παθὼν βλέπει πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἀφαιροῦμεν τὸ ξένον σῶμα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

Πῶς ἀφαιροῦμεν ξένον σῶμα ἐκ τῆς κοιλότητος τῆς ῥινός.

Πολλάκις ἐπιτυχάνομεν τοῦτο προκαλοῦντες δι' ελαφροῦ γαργαλισμοῦ τοῦ ῥώθωνος πταρμόν. Πᾶσα ἄλλη ἀπόπειρα ἐξαγωγῆς ἀπαγόρευεται καὶ ὀφειλομεν νὰ καλέσωμεν τὸν ἰατρόν.

Ποίαν βοήθειαν παρέχομεν ἐπὶ καταπόσεως ξένων σωμάτων (μικρῶν τεμαχίων ὀστοῦ, ἀκάνθης ἰχθύων, κλπ.);

Προσπαθοῦμεν νὰ ἐξαγάγωμεν ταῦτα προκαλοῦντες ἐμετον διὰ γαργαλισμοῦ τοῦ φάρυγγος, καὶ ἂν ὁ παθὼν δύναται νὰ καταπίνη, δίδομεν εἰς αὐτὸν ἄρτον, πατάτες, βλεννώδεις οὐσίας, διὰ τῶν ὁποίων διευκολύνεται ἡ κατάποσις τοῦ ξένου σώματος.

Πῶς ἀπομακρύνονται ξένα σώματα εἰσελθόντα εἰς τὸν λάρυγγα καὶ τὴν τραχειάν;

Ἀπαμακρύνονται συνήθως δι' ἰσχυρῶν παροξυσμῶν βηχῶς ἢ δι' ἐμέτου τὸν ὁποῖον προκαλοῦμεν ἐρεθίζοντες τὸν φάρυγγα.

Πῶς μετριάζομεν τὸν βήχα ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ ἐνοχλητικῶς καὶ ἀφοῦ ἐξέλθῃ τὸ ξένον σῶμα;

Μὲ εἰσπνοῆς ὑδρατμῶν δίδομεν δὲ ἐν τῷ μεταξύ εἰς τὸν βήχοντα νὰ πίνη καὶ βλεννώδεις οὐσίας (ἄλταϊαν, κλπ.).

Δήγματα.

Ποίαν βοήθειαν παρέχομεν εἰς ἐπιληπτικὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παροξυσμοῦ;

Τοποθετοῦμεν τὸν πάσχοντα μὲ ὑψωμένον τὸν κορμὸν καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ μαλακοῦ τινος ἀντικειμένου: στρώματος, κουβέρτας, κλπ. χαλαροῦμεν τὰ ἐνδύματά του καὶ χωρὶς βίαν συγκρατοῦμεν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ φροντίζομεν ὅπως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπασμῶν μὴ τραυματισθῇ. Μεταξὺ τῶν ὀδόντων θέτομεν τεμάχιον φελλοῦ ἢ μανδύλιον, ὅπως προφυλάξωμεν ἀπὸ δήγματα τὴν γλῶσσαν.

Αἱμορραγία ἀπὸ ἐσωτερικῶν ὀργάνων.

Ποίαν βοήθειαν παρέχομεν ἐπὶ αἱμορραγίας τῆς ῥινός;

Τοποθετοῦμεν τὸν πάσχοντα εἰς θέσιν ἡμικαθήμενου. Χαλαροῦμεν τὰ πιέζοντα αὐτὸν ἐνδύματα, ἰδίᾳ περὶ τὸν λαιμόν, ἀπαγορεύομεν νὰ φουᾶ τὴν ῥίνα καὶ ἐφαρμόζομεν πάγον ἢ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἄν μ' ὄλα ταῦτα ἡ αἱμορραγία ἐξακολου-

θῇ, πιέζομεν διὰ τοῦ δακτύλου τὸ πτερύγιον τῆς αἱμορροῦσης ῥινικῆς κοιλότητος πρὸς τὸ ῥινικὸν διὰφραγμα, ἢ πληροῦμεν τὴν ῥινικὴν κοιλότητα μὲ βάμβακα.

Ποίαν βοήθειαν παρέχομεν εἰς παθόντα αἰμόπτωσιν;

Τοποθετοῦμεν τὸν πάσχοντα εἰς θέσιν ἡμικαθήμενου. Χαλαροῦμεν τὰ πιέζοντα αὐτὸν ἐνδύματα. Τοῦ ἀπαγορεύομεν νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ κινήται, συνιστῶμεν ν' ἀναπνῆ ἡσυχῶς καὶ ἐφαρμόζομεν κύστιν πάγου ἢ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐσωτερικῶς καὶ μέχρις ἀφίξεως τοῦ ἰατροῦ χορηγοῦμεν μικρὰ τεμάχια πάγου.

Ποία εἶναι ἡ παρεχομένη βοήθεια ἐπὶ αἱματέμεσεως;

Ἀπόλυτος ἡσυχία, κύστις πάγου ἢ ψυχρὰ ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς στομαχικῆς χώρας, ἀπαγόρευσις τροφῶν καὶ ποτῶν, καὶ μόνον μικρὰ τεμάχια πάγου δίδομεν εἰς τὸν πάσχοντα νὰ καταπίνη.

Ποίαν βοήθειαν παρέχομεν ἐπὶ δυσπνοίας καὶ πόνων κατὰ τὸν θώρακα μέχρις ἀφίξεως τοῦ ἰατροῦ;

Ἐφαρμόζομεν σιναπίσματα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ξηρὰς σικίας ἀφθόνους.

Πῶς καταστέλλομεν τὸν λύγκα (λόξυγκα);

Δίδομεν εἰς τὸν πάσχοντα νὰ γεμίσῃ τὸ στόμα του μὲ ὕδωρ καὶ παραγγέλλομεν αὐτὸν νὰ καταπίη, ἐνῶ μὲ τοὺς δακτύλους φράσσει τὰ ὠτά του.

ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΑΥΤΩΝ

Ποία μέσα διαθέτει ἐν γένει ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία διὰ τὴν διακομιδὴν ἀσθενῶν καὶ τραυματιῶν;

Φορεῖα, ἀσθενοφόρους ἀμάξας, αὐτοκίνητα ὑγειονομικά, ὑγειονομικοὺς συρμούς, πλωτὰ Νοσοκομεῖα, ἐν ἀνάγκῃ δὲ χρησιμοποιοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ δίτροχα κάρρα, σοῦστες, φορητὰ αὐτοκίνητα κλπ., καταλλήλως διασκευαζόμενα.

(Ἐκολουθεῖ)

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ «Ζωὴ τῶν Προσκοπῶν» λογίζεται εὐτυχῆς ἀναγγέλουσα εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τῆς ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου θὰ φιλοξενῇ εἰς τὰς σελίδας τῆς ἐκλεκτῆς σελίδας ὀφειλομένης εἰς τὴν καλοσύνην εὐγενοῦς συνεργάτιδος κρυπτομένης ὑπὸ τὰ ἀρχικὰ Μ. Π. Σ. Ἐνθουσιώδης λάτρις τοῦ Προσκοπισμοῦ προσεφέρθη νὰ θυσιάσῃ ὀλίγας ἀπὸ τὰς πολυτίμους ὥρας τῆς—νὰ θυσιάσῃ, διότι τὰς ἀφιερώνει ἐξ ὀλοκλήρου πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὑψηλῶν ἰδανικῶν—συμβάλλουσα οὕτω εἰς τὸ εὐγενὲς ἔργον μας.

Θὰ τὴν ἀπεκαλύπτομεν εὐχαρίστως ἂν μᾶς ἦτο ἐπιτετραμμένον. Ἀτυχῶς ὁμως τὸ ἱνκόγνιτο ἐτέθη ὡς ὄρος τῆς εὐγενοῦς συνεργασίας καὶ τὸ τηροῦμεν.

EDUARD STREETER

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

"ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ,"

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

—Καλά, εἶπε, καὶ διατὶ νὰ πάη περίπατον ; Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶχα ζήτηση.

Ἐκεῖνος ὅμως, ὅστις ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ νεανίου διὰ νὰ ἐπιδέσῃ τον πόδα του ἔκαμε δριμυτάτας παρατηρήσεις εἰς τὴν νεαρὰν κόρην.

—Δεσποινὶς Αἰμιλία, τῆς εἶπε γνωρίζω καλῶς ὅτι σεῖς ἔχετε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐκ τοῦ πατρὸς σας, ὅστις δὲν θὰ ἐξήρχετο ἂν τοῦ τὸ ἐμποδίζατε.

—Μὰ ἦταν τόσο ὠραῖος καιρὸς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ κανεὶς κλεισμένος εἰς τὸ σπῆτι.

—Ἐραῖος καιρὸς ! Μ' ἐκεῖνο τὸν διαβολεμένο ἀέρα !

—Μ' ἀρέσει ὁ ἀέρας.

—Ὅποτε θὰ τὸν παρεκινήσατε μᾶλλον νὰ ἐξέλθῃ;

—Ναί, δηλαδὴ τοῦ εἶπα ὅτι ἐστενοχωρούμην εἰς τὸ σπῆτι καὶ ἡ Αἰμιλία διεκόπη στενοχωρημένη. Ἀλλὰ ὁ ἰατρὸς τὴν ἐκύτταξε μὲ μεγάλην αὐστηρότητα καὶ τῆς εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἐπίσημον.

—Δεσποινῆς, νὰ ξεύρετε ὅτι εἴσθε ὑπεύθυνος δι' ὅ,τι συμβῆ καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ οὐδὲ μίαν παρήγορον φράσιν ἐχαιρέτησεν καὶ ἔφυγεν.

Ὅλίγα λεπτὰ βραδύτερον ἡ Αἰμιλία ἔτρεχεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς καὶ δακρύουσα τοῦ ἐπανέλαβεν ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῆ ὁ ἰατρὸς.

—Μὴν ἀνυσηχθῆς, παιδάκι μου τῆς εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον, ὁ ἰατρὸς εἶναι ὑπερβολικὸς. Φυσικὰ ἦταν ἀπεριοικεῖν μου νὰ ἐξέλθω προχθὲς, ἀλλὰ εἰς αὐτὸ δὲν πταίεις καθόλου ἐσὺ ἔπρεπε νὰ τὸ προσέξω μόνος μου.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Αἰμίλιος, τὸν ὁποῖον μόλις εἶδεν ἡ Αἰμιλία ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ μὲ φανεράν δυσἀρέσκειαν :

—Δὲν σοῦ εἶπεν ὁ ἰατρὸς νὰ μείνῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου ;

—Ναί, ἀλλὰ ἀφοῦ ὁ θεῖος εἶναι ἄρρωστος, ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε ὀλίγη συντροφιά καὶ ἦλθα.

—Ἐκαμεις καλὰ, Αἰμίλ, εἶπεν ὁ κ. Μπιούτ. Θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ διαβάσῃς ὀλίγο ἂν δὲν βαρύνεσαι.

—Εὐχαρίστως θεῖέ μου, εἶπεν ὁ νεαρὸς πρόσκοπος.

—Σὰς διαβάξω καὶ ἐγὼ, ἂν θέλετε, διέκοψεν ἡ Αἰμιλία μὲ ἔξαψιν.

—Ὅχι, παιδί μου, ξεύρω πῶς δὲν σ' εὐχαριστεῖ ἔσένα ἡ ἀνάγνωσις καὶ ὅταν μοῦ διαβάξῃς χασμουριέσαι διαρκῶς.

Ἡ Αἰμιλία ἠσθάνθη ὅλο τὸ αἶμα νὰ τῆς ἀναβαλῆναι εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν εἶπε λέξιν καὶ ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου μένεα πνεύουσα ἐναντίον τοῦ παρειαίου...

Τὴν ἐπομένῃν ὁ κ. Μπιούτ ἐδείκνυε σημεῖα καλλυτερεύσεως καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ ἰατρὸς ἠὲχαριστήθη πολὺ ἐκ τῆς ἐξετάσεως, εἰς τὸν Αἰμίλιον ὅμως ἐσύστησεν ἀκόμη ὀλίγην ἀνάπαυσιν.

—Μὰ, γιατρέ μου, εἶπεν ὁ νεαρὸς πρόσκοπος, ἡ ἀκίνησία δι' ἐμὲ εἶναι μαρτύριον.

—Τὶ νὰ γίνῃ παιδί μου, ἂν θέλῃς μπορεῖς νὰ βγῆς λίγο μὲ τὸ ἀμάξι.

—Μὲ τὸ ἀμάξι. Ἄ! μὰ, πάλιν ἀκίνητος θὰ εἶμαι..

—Σταθῆτε ! ἀνέκραξεν αἰφνης ἡ Αἰμιλία. Ἐχομεν ἓνα δίτροχον ἀμαξάκι ποῦ μπορεῖς νὰ τὸ διευθύνῃς μόνος σου διότι κινῆται μὲ τὰ χέρια.

—Ἐραῖα ! εἶπεν ὁ ἰατρὸς. Ὅριστε λοιπόν, εὐχαριστηθῆτε μὲ αὐτὸ γιὰ τὴν ὥρα καὶ γρήγορα ἐλπίζω νὰ μπορέσετε νὰ περιπατήσετε. Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ δίτροχο ;

—Θὰ διατάξω τὸν ὑπηρετήν νὰ τὸ φέρῃ, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία καὶ μετ' ὀλίγον μία συρομένη πολυθρόνα μὲ δύο τροχοὺς ἦτο ἐτοιμὴ εἰς τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως.

Ἐκεῖνος ἐβοήθησεν τὸν Αἰμίλιον νὰ κατέλθῃ τὴν κλίμακα ὑστερα νὰ τοποθετηθῆ εἰς τὴν πολυθρόναν καὶ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ Αἰμίλ ἤρχισεν ν' ἀπομακρύνεται.

—Θαυμάσια ! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς πρόσκοπος. Κρίμα νὰ μὴν ἔχῃς καὶ σὺ ἄλλη μία νὰ συναγωνισθοῦμε.

—Ἐχω τὸ ποδήλατόν μου ! τρέχω νὰ τὸ φέρω νὰ πάμε περίπατον, εἶπεν ἡ Αἰμιλία καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον χαρούμενοι καὶ γελαστοὶ ἐξεκινούσαν καὶ οἱ δύο. Διέσχισαν τρέχοντες ὅλην τὴν λεωφόρον ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος καὶ τέλος ἐσταμάτησαν εἰς τὴν παρλιαν ὅπου ἦτο ἀγκυροβολημένη μία λευκὴ ὠραιότητα βαροῦλα.

—Ἄ ! τί ὠμορφὴ βάρκα ! ἀνέκραξεν ὁ Αἰμίλιος ὅστις κατέβηκεν ἀπὸ τὴν πολυθρόναν καὶ ἤρχισεν νὰ τὴν περιεργάζεται.

—Εἶναι ἡ βάρκα μας, εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Ξεύρεις νὰ τραβῆς κουπί ;

—Ναί, ἀρκετά. Ἐχω πάρη καὶ βραβεῖο εἰς τοὺς λεμβοδρομικοὺς ἀγῶνας ὅπου ἦλθε πρώτη ἡ βάρκα τῆς Ὀμάδος μου.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω πάρη βραβεῖο, ἀλλὰ ξεύρω ἀρκετὰ καλὸ κουπί.

—Ἐραῖα, ὅστε ὅταν μοῦ περάσῃ τὸ πόδι μου θὰ πάμε μὲ τὴν βάρκα.

—Καὶ τί σχέσι ἔχει τὸ πόδι σου. Μήπως μὲ τὰ πόδια κωπηλατεῖ κανεὶς ;

—Ὅχι, κυρία μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πηδήσω μέσα εἰς τὴν βάρκα μὲ αὐτὸ τὸ πονεμένο πόδι.

—Ἄ ! μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ περιμένω τὸ πόδι σου καὶ πάω μόνη μου. (Ἀκολουθεῖ)